

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. J. V.

zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1,

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 15. 5. 2015, č. j. MV-47651-6/KM-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Základ sporu

1. Žalobci byl jako příslušníku bezpečnostních sborů vyplácen výsluhový příspěvek podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 13. 2. 2015, č. j. OSZ-148283-7/M-Pa-2015, (dále též jako „prvoinstanční rozhodnutí“) byla žalobci podle § 167 zákona o služebním poměru zastavena výplata výsluhového příspěvku. Proti rozhodnutí žalobce podal odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 181 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, podle něhož vydané rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy. Žalobce trvá na tom, že služební funkcionář nesplnil povinnost stanovenou v § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a zatím účelem si neopatrily potřebné podklady. Žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci a napadené rozhodnutí tak zatížil zásadní právní vadou.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Jak žalobce v podané žalobě uvedl rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2014 č. j. OSZ-148283-3/Z-že-2014 mu byl přiznán výsluhový příspěvek. Shora uvedeným rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra mu byla výplata výsluhového příspěvku zastavena s tím, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21.1 2015, sp. zn. 7 Tdo 1118/2014-54 bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 87/2014 ze dne 26. 3. 2014, kterým bylo zastaveno trestní stíhání vůči žalobci. Ředitel odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra dovedl, že pro výplatu výsluhového příspěvku nejsou splněny podmínky stanovené v § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru.
5. Žalobce napadl prvoinstanční rozhodnutí odvoláním, o němž zamítavě rozhodl žalovaný. Žalobce má za to, že žalovaný se nesprávně ztotožnil s právním názorem služebního funkcionáře, přičemž není oprávněn posuzovat, zda se žalobce dopustil nebo nedopustil úmyslné trestné činnosti, neboť takové rozhodnutí přísluší výhradně soudu. Povinností žalovaného bylo přezkoumat zákonnost postupu služebního funkcionáře a nikoliv posuzovat morální nárok žalobce na výsluhový příspěvek. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, a sice: „že je rozhodující, že odvolatel je v současné době na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka PČR pravomocně odsouzen pro trestné činy spáchané úmyslně. „Žalobce má za to, že tato skutečnost nemění ničeho na tom, že nárok na výsluhový příspěvek mu byl přiznán pravomocným rozhodnutím, které nebylo zrušeno.
6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že výplata výsluhového příspěvku byla zastavena s odkazem na § 157 písm. c) zákona o služebním poměru, podle kterého má bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, nárok na výsluhový příspěvek, to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 písm. d) zákona o služebním poměru a ke dni skončení služebního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poměru je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pro tento trestný čin byl pravomocně odsouzen. Uvedená kritéria pro nepřiznání výsluhového příspěvku byla v případě žalobce naplněna, a proto nezbylo, než dříve přiznanou výplatu zastavit.

7. Žalovaný má za to, že zákonodárce nemohl pamatovat na všechny možné situace, které v praxi vzniknou, a proto není v § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru výslovně uvedeno, že lze zastavit výplatu výsluhového příspěvku i v případě, že již byla dříve přiznána, ale s bývalým příslušníkem bylo až po proběhlém dovolacím trestní řízení vedeno opětovně trestní řízení a následně byl pro trestný čin spáchaný úmyslně odsouzen.

III.

Posouzení žaloby

8. Z obsahu správního spisu se podává, že usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 7. 2011, č. j. SV 23/2011-15, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a ze zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že nejméně v době od 27. 4. do 19. 6. 2011 v rozporu s ustanoveními § 45 odst. 1 písm. a), § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru převážně na území hlavního města Prahy vykonával v době svého volna mezi službami, kdy měl nařízen nepřetržitý odpočinek, v kompletním služebním stejnokroji bez zákonného důvodu dohled nad silničním provozem a jeho řízení, tzn. zastavoval motorová vozidla, zabraňoval jim ve vjezdu do ulice, vykazoval již zaparkované automobily z ulice, usměrňoval pohyb vozidel i chodců a tím to a dalším obdobným jednáním vzbuzoval dojem, že vykonává pravomoc svěřenou zákonem č. 273/2008 Sb., o policii České republiky, takto jednal pod příslibem vyplacení finanční odměny ve výši nejméně 2 000 Kč za jednu akci od spoluobviněného A. V., který jej na tyto akce podle požadavků různých filmových produkcí vysílal zpětně mu dohodnutou částku vyplácel, přičemž popsanou činností bylo produkčním společností zajišťováno nerušené natáčení filmových scén a záběrů na veřejných komunikacích a prostorách, kde obvinění policisté tuto činnost vykonávali.
9. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012 byl žalobce uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu se zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, a za to mu byl uložen peněžitý a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání u bezpečnostních sborů a obecní policie.
10. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014 byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 zrušen a ve výrocích o vinně a trestu ve vztahu k žalobci bylo znovu rozhodnuto tak, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno. Jak se podává z odůvodnění uvedeného usnesení, Městský soud v Praze vyšel z toho, že podle čl. 4 odst. 1 protokolu číslo 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který byl již osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu platí zásada zákazu dvojího odsouzení za týž skutek také v tom smyslu, že brání trestnímu stíhání a odsouzení fyzické osoby, proti níž dřívější přestupkové řízení nebo řízení o jiném správním deliktu a výjimečně i řízení o disciplinárním deliktu o témže skutku trestněprávní povahy meritorně

skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu a vynesené rozhodnutí nebylo zrušeno z podnětu mimořádného opravného prostředku. S odkazem na zákaz dvojího trestání Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce byl za totožné jednání před rozhodnutím soudu pravomocně propuštěn ze služebního poměru rozkazem příslušného funkcionáře, toto rozhodnutí nabylo právní moci, nebylo zrušeno mimořádným opravným prostředkem a popis jednání a důvody propuštění jsou zcela shodné jako v usnesení o zahájení trestního stíhání.

11. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21.1. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1118/2014-54, k dovolání Nejvyššího státního zástupce bylo podle § 256 k odst. 1 trestního řádu usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a Městskému soudu v Praze bylo přikázáno, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.
12. Z odůvodnění uvedeného usnesení vyplývá, že jedinou v dovolání vymezenou otázkou podléhající dovolacímu přezkumu bylo, zda rozhodnutí o propuštění policisty ze služebního poměru postupem podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, zakládá ve smyslu zásady *ne bis in idem* nepřípustnost trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. j) trestního řádu. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl potrestán v řízení o kázeňském přestupku, ale propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru; v řízení o propuštění se nejednalo o kázeňský postih žalobce za daný skutek podle § 50 a § 51 zákona o služebním poměru, o kterém se vede kázeňské řízení podle § 186 téhož zákona, ale o rozhodnutí o propuštění, jako jedné z forem skončení služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona, ohledně, kterého se vede zvláštní řízení podle § 183 téhož zákona. Propuštění je personálním rozhodnutím příslušného služebního funkcionáře, byť motivované spácháním určitého činu, ale nikoliv rozhodnutím o tomto činu v řízení trestněprávní povahy.
13. Pokud jde o existenci služebního poměru žalobce, vzal Městský soud v Praze za prokázané, že rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 3. 8. 2011, č. 1691/2011 byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru, toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ředitele krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 21. 11. 2011, č. 355/2011.
14. Žalobce podal proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 5. 2014, č. j. 10 Ad 1/2012-41, a to tak, že rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
15. V obnoveném odvolacím řízení bylo rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 12. 9. 2014, č. j. 732/2014, změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 3. 8. 2011, jímž byl žalobce podle ustanovení § 42 odstavec 1 písm. d) zákona o služebním poměru, propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro porušení služebního slibu a rozhodnutí bylo doplněno o odstavec, podle něhož žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odstavec 1 písm. a) trestního zákona a zločinu přijetí úplatku podle ustanovení § 331 odstavec 1 a 3 písm. b) trestního zákona a toto jednání je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky.

V dalším obsahu bylo rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy potvrzeno.

16. Městskému soudu v Praze je známo z jeho činnosti, že proti rozhodnutí žalobce brojil žalobou, o níž zamítavě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 10. 2015, č. j. 11 Ad 22/2014-49.
17. Co se týče samotného výsluhového příspěvku, který žalobce pobíral, Městský soud v Praze zjistil z připojeného správního spisu, že rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ze dne 22. 9. 2014 OSZ-148283-3/Z-že-2014 byl žalobci podle § 157, § 158, § 165, § 166 zákona o služebním poměru přiznán výsluhový příspěvek od 5. 8. 2011. Jak se podává z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, ředitel odboru sociálního zabezpečení vyšel ze zjištění, že služební poměr žalobce skončil dne 4. 8. 2011 a žalobce vykonával službu po dobu 15 let.
18. Prvoinstančním rozhodnutím byla výplata výsluhového příspěvku zastavena dnem 28. 2. 2015. Jak se podává z odůvodnění tohoto rozhodnutí, ředitel odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru vyšel ze zjištění, že žalobcem nesplňuje podmínky stanovené § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku, neboť proti žalobci v době skončení služebního poměru bylo vedeno trestní řízení a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1118/2014-54, bylo zrušeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87 2014, jímž bylo trestní stíhání proti žalobci zastaveno.
19. Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný konstatoval, že podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru se žalobci jako bývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) téhož zákona a je proti němu vedeno trestní řízení výsluhový příspěvek vyplatí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebude odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Jak žalovaný uvedl, podáním dovolání Nejvyšším státním zástupcem a následným rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015 a sp. zn. 7 Tdo 1118/2014 se trestní řízení vedené proti žalobci obnovilo a znovu se dostalo do fáze řízení před Městským soudem v Praze. Za tohoto stavu věci dovodil žalovaný, že v případě žalobce nejsou od 1. 3. 2015 splněny podmínky stanovené § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru pro další výplatu výsluhového příspěvku a jeho výplata byla proto zastavena s tím, že o další výplatě výsluhového příspěvku a nároku na výplatu výsluhového příspěvku za dobu od 28.2 2015 bude rozhodnuto po pravomocném skončení trestního stíhání žalobce.
20. Žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2014, č. j. 10 A 209/2013-52 uvedl, že pojem trestní řízení musí být vykládán podle § 12 odst. 10 trestního řádu, jímž se rozumí řízení podle trestního řádu a zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Z uvedené definice nepochybně vyplývá, že podání dovolání je úkonem trestního řízení, které se rozhodnutím Nejvyššího soudu obnovilo a dále pokračuje, a podmínky pro přiznání výsluhového příspěvku nejsou tedy dány.
21. Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou.
22. Podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru, *bývalému příslušníkovi, jehož služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) nebo písm. m) a je proti němu vedeno*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

trestní řízení, se odchodné a výsluhový příspěvek vyplátí až po pravomocném skončení tohoto řízení, jestliže nebyl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.

23. V projednávané věci žalobcův služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) citovaného zákona ke dni 4. 8. 2011 rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 3. 8. 2011, č. 1691/2011 ve spojení s rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 12. 9. 2014, č. j. 732/2014.
24. Žalobce byl uznán vinným spácháním úmyslného trestného činu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 5 T 89/2012, avšak usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 7 To 87/2014, byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 zrušen a ve výrocích o vinně a trestu ve vztahu k žalobci bylo znovu rozhodnuto tak, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. 7 Tdo 1118/2014-54, bylo zrušeno usnesení o zastavení trestního stíhání žalobce a trestní věc se vrátila do stadia odvolacího řízení.
25. Výplata výsluhového příspěvku zastavena dnem 28. 2. 2015, žalovaný vydal přezkoumávané rozhodnutí dne 15. 5. 2015.
26. Citované zákonné ustanovení zákona o služebním poměru umožňuje posečkat s vyplácením výsluhového příspěvku bývalému příslušníkovi, na dobu po kterou je proti němu vedeno trestní řízení. Výsluhový příspěvek je mu vyplacen až po té, kdy je v trestní věci pravomocně rozhodnuto ve prospěch tohoto příslušníka, tedy není-li odsouzen. Jinak řečeno, zákon o služebním poměru vylučuje nárok na výsluhový příspěvek v případě, že příslušník byl propuštěn dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona, neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a následně je na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Pokud však odsouzen není, po skončení trestního řízení je mu příspěvek vyplacen.
27. Výklad § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru zaujatý Městským soudem respektuje motivační úlohu výsluhového příspěvku pro vstup příslušníka do bezpečnostního sboru a pro řádný výkon služby (podmínka doby trvání služebního poměru 15 let) a také úlohu sociální, neboť reflektuje omezenou konkurenceschopnost policisty na trhu práce. Pokud zákonodárce v určitém smyslu privileguje příslušníky bezpečnostních sborů nad rámec sociálního a důchodového systému přiznáním krom jiného výsluhového příspěvku, je také oprávněn regulace takového „privilegia“ jeho nepřiznání těm příslušníkům, kteří se dopustili protiprávního jednání určité intenzity, zde úmyslného trestného činu.
28. Zároveň je třeba odlišit nevyplácení již přiznaného výsluhového příspěvku po dobu trestního řízení bývalého příslušníka od situace, kdy nárok na výsluhový příspěvek vůbec nevzniká, neboť bývalý příslušník podmínky nároku na výsluhový příspěvek nesplňuje, jak je upraveno v § 157 písm. d) zákona o služebním poměru.
29. Literatura uvádí, že smyslem ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru je „zamezit situaci, aby příslušník, proti němuž je vedeno trestní řízení, mohl na vlastní žádost skončit služební poměr a získat tak nárok na výsluhový příspěvek, který je se skončením podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru jinak spojen.“ Dále uvádí, že „vzhledem k výše uvedenému lze za nesouladný s právními předpisy označit názor, že je možné bývalému příslušníkovi, který byl odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně až po skončení služebního

poměru, nárok na výsluhový příspěvek odejmout. Pokud by totiž smyslem ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru bylo neposkytnout výsluhový příspěvek bývalému příslušníkovi, proti němuž bylo vedeno trestní řízení až po skončení služebního poměru, musel by zákon zakotvit, že příspěvek nenáleží ani v případech, kdy služební poměr skončil podle jiných ustanovení § 42 zákona o služebním poměru. (...) Je tedy zřejmé, že ustanovení § 157 písm. d) zákona o služebním poměru nelze aplikovat na bývalého příslušníka, proti němuž se do skončení služebního poměru nevedlo trestní řízení.“ (TOMEK, P. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem. Olomouc: ANAG, 2012, s. 427-428).

30. Výsluhový příspěvek není podle § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru vyplácen za současného splnění dvou podmínek – služební poměr příslušníka skončil jeho propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a proti bývalému příslušníkovi je vedeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu.
31. Není sporu o tom, a žalobce v podané žalobě nezpochybňuje, že podmínka ukončení služebního poměru žalobce propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona je splněna.
32. Pokud jde o podmínku vedeného trestního řízení má ji Městský soud v Praze rovněž za splněnou.
33. V rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 271/2014 – 41, Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí „řízení podle tohoto zákona a zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, trestním stíháním pak úsek řízení od zahájení trestního stíhání až do právní moci rozsudku, případně jiného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení ve věci samé.“
34. „Trestní řízení je pojem, který označuje veškerý proces upravený trestním řádem. Jde o širší pojem než trestní stíhání, neboť zahrnuje i úkony, které nelze zahrnout pod trestní stíhání, například zadržení podezřelé osoby před zahájením trestního stíhání (§ 76), vykonávací řízení (§ 315 až 362), řízení o dovolání (§ 265 a až § 265s), v řízení o stížnosti pro porušení zákona (§ 266 až 276), řízení o návrh na povolení obnovy (§ 277 až 286), řízení o zahlazení odsouzení (§ 363 365).“ [viz Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s.230 až s.268].
35. Podle § 265a odst. 1 trestního řádu, *dovoláním lze napadnout pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští.*
36. Dovolání je mimořádným opravným účinkem, řízení o dovolání stejně jako řízení po zrušení rozhodnutí Nejvyšším soudem v dovolacím řízení je součástí trestního řízení. Skutečnost, že po té, co Městský soud v Praze rozhodl o zastavení trestního stíhání žalobce, Nejvyšší soud v dovolacím řízení toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu projednání a rozhodnutí, opravňovala žalovaného, aby zamítl odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o nevyplácení výsluhového příspěvku žalobci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť dospěl k závěru, že žalovaný si obstaral pro své rozhodnutí všechny rozhodné podklady, správně zjistil skutkový stav a

rozhodl v souladu s právní úpravou, konkrétně v souladu s § 167 odst. 2 zákona o služebním poměru.

38. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci plně úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení, jelikož mu však nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, Městský soud v Praze rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.